

RECORDS DEL PRIMER DE MAIG

RECORDS DEL PRIMER DE MAIG

CARLOS ARBÓ

El primer de maig de 1966 era diumenge i, amb setze anys, estudiava sisè curs de batxillerat en el Seminari-Col·legi de Santa Maria del Collell, un centre docent religiós amb un règim sever d'internat, situat a un dotze quilòmetres de Banyoles. Aquell dia se celebrava la festa de Sant Josep Obrer, instituïda l'any 1955 pel papa Pius XII. La jerarquia eclesiàstica enaltia les virtuts de Josep, el fuster que va fer de pare del fill de Déu.

Era una grollera apropiació indeguda que escamotejava l'origen del Dia Internacional dels Treballadors en memòria dels vuit sindicalistes de Chicago que l'any 1886 havien estat jutjats i condemnats (quatre a mort, tres a cadena perpètua i un a quinze anys). El judici va ser una farsa perquè es buscava un cap de turc per esporuguir els treballadors que lluitaven per aconseguir una

jornada de vuit hores.

L'any següent, el primer de maig de l'any 1967, cursava el preuniversitari a l'Institut Milà i Fontanals de Barcelona. Un company de curs em va convidar a participar en un acte convocat per Comissions Obreres. Vençuts els dubtes i el cangueli, vaig arribar a la cita prèvia amb el grup de gent per anar a una concentració a Torre Baró però la policia, que havia copat la barriada, no ens va deixar ni acostar.

Durant els anys següents, el primer de maig o dies abans, enquadrat en una organització de l'esquerra, vaig participar en manifestacions llampec o accions de comandos al carrer de Sants (amb inici a l'antiga parada de metro de Sant Ramon), passeig de Fabra i Puig i Plaça Virrei Amat, les Rambles i altres indrets de la ciutat.

Cada matí d'aquell dia assenyalat recordava els versos d'un poema de Rafael Alberti: "Primero de Mayo. / Himnos, sangre, flores. / Primavera guerrera de los trabajadores".

Després de la mort de Franco, la jornada reivindicativa va adquirir un caràcter de protesta massiva fins que la firma dels Pactes de la Moncloa a l'octubre de 1977, va acabar amb la mobilització obrera. Des d'aleshores, els dirigents sindicals s'han esforçat per convertir la data en una passejada festiva amb vacances pagades.

Ara bé, les agressions dels governs del PSOE i del PP obliguen de bell nou a sortir al carrer a defensar les conquestes socials. Qui podia imaginar que la lluita seria tan llarga i feixuga!

Sense desànim, però, taral·lejarem la cançó Punxa de temps de Raimon: "Relotge d'emocions que no s'esborren. / Martell de llum, falç de treball, punxa de temps. / El primer de maig ma mare i jo cantàvem / -en veu baixa- / É Visca el braç treballador".

Quan arribin dies millors, ben segur que la humanitat honrarà cada primer de maig els amargs combats i els patiments de moltes generacions de treballadors.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/05/01/records-maig/559864.html?utm_source=rss